

Không bao giờ yêu người kém tuổi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình bắt chấp hết yêu nhau đi”.)

Mọi chuyện đã thay đổi khi tôi gặp Ếch - Chàng phi công trẻ của mình.

Khác hẳn với ngày thường, cuối tuần nào xóm trọ tôi cũng ồn ào, náo nhiệt lắm. Tiếng cười nói vui vẻ xen lẫn tiếng chân dồn dập của khách. Phòng nào cũng treo tấm biển to tướng “Vào không quà, ra không quần” kèm theo cái mặt nhăn nhó đang thè lưỡi đòi quà, đến là ngộ.

- Mà không tính kiếm lấy 1 thằng đi cho thoát cái kiếp FA. Suốt ngày cắm đầu vào sách, vào facebook thì đời nào mới có người yêu.

- ...

Tôi chưa kịp nói gì để “phản pháo” lại “lời giáo huấn” của Thoan thì Hạnh đã tiếp lời như hưởng ứng:

- Con này cứ phải cho vào đào tạo dài dài. Ở với các chị lâu năm rồi mà vẫn chưa “mở mang” được cái gì? Con gái cần nữ tính, yếu điệu tý người ta mới yêu và muốn che chở cho chứ. Đăng này....

Đang nói thì Hạnh bỏ ngỏ câu nói. Tôi giương cái mặt lên hỏi lại:

- Đăng là....nằm thao lào?

Tôi cố nhấn mạnh cái ngọng lú lô Hải Dương của nó, làm nó tức điên lên.

- Đăng này...cứ phình phịch, thẳng tưng, cứng đờ như cột đá thế thì...có ma nó thềm ấy. Hay chẳng chỉ vớ được mấy thằng oắt con chưa biết yêu thôi... ha ha ha...

Tôi lại cong cớn cái mặt lên:

- Chị đây nhé. Ế đâu phải là ế mà là đang tìm thằng tử tế để yêu. Chị đây, thà ế còn hơn lấy mấy thằng oắt con kém tuổi nhé.

- “Ghét của nào trời trao của ấy thôi” – Thoan và Hạnh cùng đồng thanh.

Cả 3 đứa lại phá lên cười.

...

Phòng trọ có 3 đứa, Hạnh, Thoan vừa xinh đẹp, đảm đang lại ăn nói có duyên nên có nhiều bạn trai theo đuổi. Đặc biệt, có cái biệt tài “cua giai” 2 giọng rất “nhuần”. Ngược lại, tôi là một đứa con gái mà nhìn vào nếu không nhờ mái tóc buộc túm tó thì chắc ai cũng tưởng một nàng – đàn – ông đích thực. Thật đấy, cứ nhìn tôi mà xem, siêu phẳng, siêu mỏng và siêu cứng khi nói chuyện. Tôi chỉ có một giọng duy nhất để nói chuyện với bất cứ ai dù trai hay gái, dù trẻ hay già. Còn 2 cô bạn kia thì chúng nó có đến ...2 giọng. 1 giọng để nói chuyện giao tiếp thông thường, còn giọng thứ hai “oanh vàng, thỏ thẻ, nữ tính” chỉ để nói chuyện với...giai. Ha ha ha

Chúng nó vẫn “rèn” cho tôi cách ăn mặc, đi lại, cử chỉ khi nói chuyện với con trai. Đặc biệt rèn “Bài tử” mang tên “Nghệ thuật cua giai bằng...giọng thứ 2” của chúng.

Nhưng cái gì thuộc về bản tính thì không thể sửa đổi ngày 1 ngày 2 được. Đã gần 3 năm ở trọ cùng nhau mà tôi đâu có ... “tập nhiễm” được những “tính hoa” của chúng nó.

Thế nên Thoan mới bảo:

- Ở gần các chị mà chả sáng được ra tẹo nào. Thầy giỏi mà trò chẳng ngoan thì cũng...vứt. Công sức bỏ ra coi như trôi sông trôi bể cả. Chán chả thèm nói.

Hạnh lại tiếp lời:

- Con này thuộc bộ tro, mẫn cảm rồi. Khó đào tạo.

Có lẽ vì thế mà đến giờ tôi vẫn FA còn chúng nó thì có người yêu cả rồi... Thứ 7 chúng nó đi hẹn hò cà phê cà pháo hết. Tôi lại nằm trơ một mình đọc vài ba quyển sách, quyển truyện hay lướt web, lướt face tán gẫu với bạn bè, với gia đình...thế mà cũng hết gần 365 (ngày) nhân (x) với 3 (năm) rồi cơ

đấy...Tự ta đem niềm vui và hạnh phúc cho ta chứ cần chi một đấng mày râu nào khác đâu.

Mọi chuyện đã thay đổi khi tôi gặp Ếch - Chàng phi công trẻ của mình.

Phi công kém tôi đúng 2 tuổi, học khoa cơ khí trường Nông nghiệp I. Chàng ta cao 1 mét 75, đeo kính cận. Trông 2 mắt chàng ấy to và lồi ra như mắt mấy chú ếch trong phim hoạt hình. Ấn tượng chẳng mấy tốt đẹp ấy cộng thêm với cái dáng hình quá chênh lệch với chiều cao 3 mét bẻ đôi của tôi. Hơn nữa, chàng ta còn phạm phải 1 lỗi lớn nhất trong “tôn chỉ chọn người yêu” của tôi – Đó là điều 1 “Không bao giờ yêu người kém tuổi”...

Ếch – Tôi gọi phi công trẻ như vậy. Tôi gọi là “Ếch” trong lời nói hàng ngày, lưu trong điện thoại và ngấm địn cả trong trí nhớ của tôi nữa...

Ếch thường đến phòng trọ tôi 1 tuần 3 lần. Ếch hòa đồng với cả 2 bạn cùng phòng với tôi. Thậm chí, hẵn còn thân với cả...người yêu của 2 đứa nữa chứ. Cũng có gì lạ đâu, Ếch là bạn cùng lớp cấp 3 của anh Minh – người yêu Hạnh mà.

Ban đầu, tôi thấy ghét Ếch lắm. Người đâu ít nói kinh khủng, chỉ nghe, nhìn và cười. Có đời thừa nhà ai, cả phòng ngồi nói chuyện rôm rả còn Ếch ngồi im re và cười. Chỉ khi nào thấy trống trống, bí bí hay cần ý kiến ý cò gì thì Ếch mới nói. Đúng là chẳng hợp với một đứa hay nói luyên thuyên, nhí nhố như tôi.

Ếch học khối A mà cái gì cũng biết. Ếch như 1 cuốn” từ điển” mỗi khi tôi bí. Tôi là một đứa hay nói và hay hóng. Chỉ cần đọc 1 cái tit bài báo hay tiêu đề truyện... nào là bắt đầu ngồi ngẫm xem người ta sẽ viết những nội dung gì tiếp theo. Nhiều khi đọc tit báo mà không cần đọc nội dung. Bởi thế, tôi hay bị Ếch cho ăn cốc nhẹ vào cái trán bò liếm ngang bướng vì tội suy diễn. Với báo chí ngày nay mà cứ chỉ nghe tit mà đoán nội dung thì có phải là chết không. Thời đại báo mạng, giật tit câu view.

Tôi có “Một thời oanh liệt” đi thi học sinh giỏi sử, thế mà lâu lâu không dùng đến là y như rằng hổng nặng kiến thức. Thế mà Ếch lại nhớ, nhớ chi tiết từng sự kiện, con số...Thật là đáng ghen tỵ và...đáng ghét. Thế thì tôi cũng chẳng cần lo trống hay hổng kiến thức nữa bởi tôi đã có cuốn “từ điển sống” là Ếch

rồi mà. Cứ bí là mở ra để tra lại thôi. Ếch mà biết điều này chắc tôi ăn hàng ngàn cái cốc đầu mất.

Lâu dần, tôi thấy cái mắt Ếch cũng chẳng đáng ghét như ngày nào. Cả tôi và Ếch đều biết chuyện gán ghép của lũ bạn cùng phòng. Chúng tôi cứ vậy, không tỏ ra yêu hay ghét nhau. Nhóm chúng tôi hay đi chơi cùng nhau. Và đương nhiên lũ bạn cũng hay tạo điều kiện...bỏ lại chúng tôi để tạo điều kiện cho 2 đứa tôi đi riêng với nhau. Đi cùng nhau, Ếch chỉ im lặng, còn tôi thì vẫn cứ luyên thuyên những chuyện trên trời dưới biển.

Tôi thích lang thang những con phố, thích hít hà hương hoa sữa, thích ngắm nhìn dòng người qua lại, hay đơn giản ngắm nhìn những cụ ông, cụ bà thông dong đi dạo cùng nhau ở công viên...Và ước sau này mình bằng tầm tuổi các cụ, sẽ nắm tay nhau sóng đôi như thế. Tôi mỉm cười nhìn viễn cảnh tương lai và trở về với hiện tại, tôi đang chờ đợi 1 bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy tay mình...

- Tình hình đến đâu rồi?

- Đã cầm tay chưa? Hôn chưa?

2 đôi mắt cộng với hai bộ kính dây cặp của Thoan và Hạnh xét hỏi tôi.

- Đến đâu là đến đâu? Đang ở nhà đây chứ đi đâu mà đến đâu. Vớ va vớ vẩn. Mà Ếch là con nít, chấp làm gì. Chị đây không yêu người kém tuổi nhé 2 em. Đọc lại điều thứ nhất trong tôn chỉ của chị đi.

Hai cái bản mặt ấy lại méo xệch. Thoan lắc đầu chán nản:

- Thức ăn các chị mua sẵn rồi. Chế biến thế nào là của cô. Thế mà...

Hạnh ngao ngán hơn:

- Công toi. Đúng là đồ bà già. Ngồi đây mà chờ người tử tế đến rước đi...

- Cơ mà tên Ếch nhà nó sao mà nhát thế nhỉ?

- Hay là Ếch nhà nó bị pê đê?

Tôi trả lời:

- Ờ, khéo thế đấy. Ngồi với gái xinh, đi với gái xinh mà chẳng biết làm gì... Đúng là con nít.

“Xùy”- 2 cái miệng của Thoan và Hạnh lại xổ ra.

Phải nói, tôi không ghét Ếch nữa.

Chúng tôi nói chuyện cùng nhau, nhắn tin cho nhau mỗi ngày. Nó như một thói quen. Chỉ thấy tôi than thở buồn phiền mà rất chẳng mấy khi thấy Ếch tâm sự. Có lần tôi hỏi:

- Sao Ếch ít nói vậy?

- Tôi thích để Thảo tự nhiên. Thích được nghe Thảo nói. Và thích ngắm Thảo cười...

Tôi đỏ mặt, xua tay:

- Thôi đi, tại không thấy Ếch nói gì nên Thảo mới ba hoa cho vui ấy mà. Ếch cứ nói đi. Đôi khi nói ra những điều mình suy nghĩ cuộc sống nó sẽ nhẹ nhàng hơn đó.

- Ừ...Tôi cũng ước được nói những điều mình suy nghĩ.

- Thế thì ai cấm Ếch.

- Ừ...Là tự bản thân tôi cấm thôi. Đến một lúc nào đó, tôi sẽ chia sẻ với Thảo.

- Ừ...Tôi chờ ngày đó.

Ngày nhỏ, Ếch đã phải chứng kiến cảnh bố đưa người đàn bà lạ về nhà. Bố bắt mẹ phục dịch cho người đàn bà ấy. Sau lần đó, bố viết đơn đòi ly hôn với mẹ. 6 tuổi, Ếch theo mẹ về ở với bà ngoại. Trước đây, bố mẹ Ếch yêu nhau lắm. Yêu đến 6 năm mới cưới. Thế mà cuộc hôn nhân cũng chỉ vên vẹn 7 năm là tan vỡ. Yêu càng nhiều thì người ta càng làm đau khổ cho nhau nhiều hơn. Phải chăng vì điều đó mà Ếch trở nên ít nói, trầm tính và sống nội tâm

hơn?

Ếch vẫn nhắn tin hàng ngày cho tôi. Chỉ là những cái tin “Chúc buổi sáng tốt lành”, “Thảo ăn cơm chưa?”, “Thảo đang làm gì đấy?”...Nhưng nếu tin nhắn có đến chậm một chút sẽ khiến tôi đứng ngồi không yên được. Nó khiến đầu óc tôi tôi lo lắng mà sinh ra phỏng đoán như một thám tử lừng danh “Ếch đang làm gì?”, “Ếch đang ốm?” hay “Liệu có chuyện gì xảy ra choẾch?”...

Nhưng lòng tự ái của một đứa con gái không cho phép nên tôi chẳng dám nhắn tin hỏi thăm. Đã là gì của nhau mà quan tâm đến nhau như thế...Tôi phải mượn điện thoại của 2 đứa cùng phòng “mạo danh” nhắn tin hỏi thămẾch mới yên tâm được.

Mỗi lần như vậyẾch đều giải thích lý do vì sao cho tôi.

Cũng chỉ còn nửa năm nữa làẾch tốt nghiệp. Tôi cũng vậy, cũng đang trong thời gian gấp rút tốt nghiệp văn bằng 2 với ngành nghề mà tôi yêu thích.

...

Một tràng pháo tay giòn tan của cả thầy cô và bạn bè đã kết thúc bài thuyết trình đề tài luận văn tốt nghiệp của tôi. Mọi người lên tặng hoa cho tôi và không ngớt lời chúc mừng, khen ngợi. Tôi cứ tìm mãi một đôi mắt ếch quen thuộc mà chẳng thấy đâu. Miệng cười tươi mà lòng đầy bồn chồn, lo lắng và trống trải...Giờ nàyẾch đang làm gì và tại sao một ngày rất quan trọng trong cuộc đời tôiẾch lại không xuất hiện?

Sân trường đầy ắp tiếng cười nói, chúc mừng của từng tốp sinh viên. Tôi cố lê những bước chân nặng nhọc...Và cố kiếm tìm một đôi mắt...Vậy làẾch không đến! Điều đó cũng chứng minh một điều...Tim tôi như se thắt. Sống mũi cay cay. Ngửa mặt lên trời, tôi nhắm hờ đôi mi cố ngăn dòng nước mắt...Bỗng từ đâu một màu tím quuyến rũ của bó cúc bách nhật ập vào mắt tôi. Theo phản xạ, tôi đưa tay nhận lấy.Ồ chủ nhân của nó là một đôi mắtẾch.

- Chúc mừng Thảo nhé.

- Cảm ơnẾch. SaoẾch biết tôi thích hoa bách nhật.

- Thảo của tôi thích gì tôi phải biết chứ.

(Tôi có nghe nhầm không vậy? Ếch kia vừa nói cái gì liên hoan đến “sở hữu” của Ếch vậy? Nhưng mà cũng tôi cứ cảm giác thấy thình thích).

- Của ai? Tha cho không bắt gọi chị là “chiều cố” cho rồi đấy. Đúng là đồ Ếch đáng ghét.

- Thì...của ai thì của. Nghe thấy rồi còn hỏi...Mà cảm ơn xuyên thấu à? Phải ôm hôn đáp trả tôi chứ.

Tôi bật cười và dấm nhẹ vào bụng Ếch. Ếch chộp vội tay tôi nhưng tôi đã kịp rút tay lại.

- Phải thế chứ, anh thích em cười như thế. Bây giờ và sau này anh sẽ luôn làm em cười như thế. Phá điều thứ nhất trong “tôn chỉ chọn người yêu” của em đi nhé.

Thẹn thùng trước lời xưng hô “Anh - Em” của Ếch, tôi cũng chẳng dám nhìn Ếch. Đột nhiên, tôi cong cớn nhìn Ếch và thách thức bằng một câu nói rồi chạy:

- Đuổi kịp được Thảo thì Thảo mới xem xét đến điều thứ nhất trong tôn chỉ Ếch nhé.

Một thấp chạy trước, một cao chạy sau. Chẳng khó gì mà cái chân dài, mắt ếch kia không đuổi kịp cái chân ngắn và chán rồ kia cả. Và ta thấy họ tay trong tay sánh bước bên nhau.

Trương Thị Hồng Tươi